

ת"פ 694/05/17 - מדינת ישראל נגד פרחאן אלסאנע

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 694-05-17 מדינת ישראל נ' אלסאנע(עציר)
תיק חיצוני: 157727/2017

בפני כבוד השופט אברהם רובין
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם פרחאן אלסאנע (עציר)

גזר דין

1. ביום 28.1.18 הורשע הנאשם בעבירות של הריגה - סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, נהיגת רכב מנועי ללא רישיון - סעיף 10(א) בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, ונהיגה תחת השפעה - סעיף 26(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

עתה באה העת לגזור את דינו של הנאשם.

הכרעת הדין 2.

על פי עובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם, ביום 11.4.17 בשעות הערב קיבל הנאשם לידי את רכב דודו מסוג טנדר טויוטה עם ארגז סגור, ונהג בו בלא שהיה בידי רישיון נהיגה בתוקף, מהיישוב לקייה לאזור רהט ואחר כך לאזור בית שמש, כל זאת בשעה שסמוך קודם לכן או לאחר מכן צרך הנאשם סם מסוכן מסוג "נייס גאי".

בהמשך לכך, ביום 12.4.17 סמוך לשעה 04:30 לפנות בוקר, הגיע הנאשם לקטע כביש מס' 38 בין המושב מסילת ציון למושב אשתאול. במועד האמור בוצעו בכביש 38 עבודות תשתית להרחבת הכביש, במהלכן תוחם הכביש בשוליו על ידי גדר ארעית עשויה חוליות בטון, אשר היו מחוברות ביניהן בתופסני מתכת. שולי הכביש שמעבר לגדר שמשו כדרך שרות לעבודות בכביש, ברם דרך השרות לא הייתה רציפה, ובקטעים מסוימים שלה היא הפכה לשביל צר שאיננו מאפשר נסיעת כלי רכב.

במועד ובמקום האמורים נסע הנאשם ברכבו בדרך השירות. בהגיע הנאשם לסימון קילומטר 25 של הכביש נעשתה דרך השירות צרה מכדי שהנאשם יוכל לנסוע בה עם רכבו. לאור זאת, וכדי לצאת עם רכבו מדרך השירות אל הכביש לכיוון בית שמש, ירד הנאשם מהרכב, ניגש לגדר וניתק באמצעות צינור ברזל את תופסני המתכת שחברו את חוליות הגדר זו לזו. לאחר מכן עלה הנאשם על רכבו, ודחף מספר פעמים את מקטעי הגדר אותם ניתק, על מנת לפתוח פתח בגדר שיאפשר לו לצאת אל הכביש. לאחר מספר דחיפות הפיל הנאשם את אחד ממקטעי הגדר על נתיב הנסיעה לכיוון בית שמש, באופן שחסם את רובו. כמו כן, הזיז הנאשם מקטע נוסף

עמוד 1

של הגדר באופן שהעמידו באלכסון על שול הכביש . לאחר מכן עזב הנאשם את המקום.

מעט לאחר מכן, נסע שילה אוחנה במשאית לכיוון בית שמש. בהגיע המשאית לקילומטר ה- 25 עלתה המשאית על מקטע הגדר שהשאיר הנאשם על נתיב הנסיעה לכיוון בית שמש. כתוצאה מכך סתתה המשאית שמאלה לנתיב הנסיעה הנגדי, והתנגשה חזיתית ברכב מסוג סיאט אשר נסע לכיוון ירושלים. כתוצאה מההתנגשות החזיתית נפגע נהג הסיאט - אלחנן בצרי ז"ל - ולאחר מכן מת מפצעיו. המשאית ורכב הסיאט סטו לנתיב הימני הנגדי ופגעו בגדר ההפרדה העשויה מבטון המצויה מעבר לשול. כמו כן, כתוצאה מההתנגשות נגרמו נזקים למשאית ולרכב הפרטי. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי הנאשם ביצע את עבירת ההריגה מתוך יסוד נפשי של אדישות.

3. ראיותיה וטענותיה של המאשימה לעניין העונש

במסגרת ראיותיה לעונש הגישה המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם, את רישומו הפלילי התעבורתי, גזרי דין שונים שניתנו בהליכים קודמים בעניינו של הנאשם, אשר כוללים שלושה עונשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי ושני עונשי מאסר על תנאי, ואת הצהרת נפגע העבירה -אורן אנגרסט - בעל המשאית שהתנגשה במקטע הגדר שהותיר הנאשם על הכביש.

כמו כן הגישה המאשימה אישור מאת שירות בתי הסוהר (תע/9), לפיו במהלך תקופת מעצרו בתיק שלפניי ריצה הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר במקום עבודות שירות שהופסקו עקב מעצרו בתיק שלפניי.

4. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על הפגיעה הקשה שפגע הנאשם בערך המוגן של קדושת החיים. ב"כ המאשימה טענה כי בפסיקה הנוהגת רווחת גישה הקובעת שיש לנקוט בענישה מחמירה במקרים של הריגה בתאונת דרכים. לטענתה הענישה במקרה שלפניי חייבת להיות חמורה יותר מאשר הענישה הנוהגת בתיקים "סטנדרטיים" - כלשונה - של תאונות דרכים, כיוון שלפי קביעת בית המשפט בהכרעת הדין הנאשם פעל מתוך יסוד נפשי של אדישות. לדברי ב"כ המאשימה לא מדובר בנאשם אשר עשה את אשר עשה וקיווה להגיע בשלום לביתו, אלא בנאשם אשר גילה חוסר אכפתיות לחיי אדם, שהרי הנאשם ידע כי תוך זמן קצר יגיע מאן דהו אשר יתנגש בחוליית הגדר שהותיר אחריו הנאשם במרכז הכביש, ויקפח, חלילה, את חייו.

לעניין הנסיבות הקשורות בעבירה הדגישה ב"כ המאשימה את אחריותו הבלעדית והשלמה של הנאשם לביצוע העבירה, את הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה - קיפוח חיים של יותר מאדם אחד - ואת הנזק הקשה שנגרם בפועל - מותו בטרם עת של המנוח. לאור זאת טענה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 8 שנות מאסר, בתוספת פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנה לפחות. לעניין מיקומו של הנאשם במסגרת המתחם טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם ניהל את התיק עד תום ועל כן הוא אינו זכאי להקלה בעונש בהקשר זה, וכן הפנתה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, הן בתחום התעבורה והן בעבירות שאינן קשורות בענייני תעבורה.

לנוכח כל האמור, בקשה ב"כ המאשימה כי עונשו של הנאשם ימוקם בחלק העליון של המתחם הן מבחינת עונש המאסר שייגזר עליו והן מבחינת עונש הפסילה. ב"כ המאשימה אף בקשה כי העונשים המותנים יופעלו

במלואם במצטבר לעונשים שיגזור בית המשפט בתיק זה. וכן עתרה ב"כ המאשימה לחיוב הנאשם בפיצוי משמעותי לנפגעי העבירה, ולהטלת מאסר מותנה ופסילה מותנית משמעותיים.

טענות הנאשם לעונש

5.

הנאשם לא הגיש ראיות לעניין העונש.

בטיעוניו לעונש ביקש ב"כ הנאשם להעמיד את מתחם העונש ההולם על 2 עד 6 שנות מאסר. לדברי ב"כ הנאשם המקרה שבו עסקין דומה במרבית מאפייניו למקרה של גרימת מוות ברשלנות ולא למקרה של הריגה. ב"כ הנאשם הפנה בהקשר זה לעובדה שעבירת ההריגה בה הורשע הנאשם לא הייתה פרי של תכנון מוקדם אלא לכל היותר פרי של רשלנות פושעת.

ב"כ הנאשם טען כי פסקי הדין שהציגה המאשימה לשם הוכחת רמת הענישה הנוהגת אינם ממין העניין, כיוון שנסיונותיהם חמורות יותר מנסיבותיו של ענייננו, למשל בכל הנוגע למספר הקורבנות שקפחו את חייהם באותם מקרים.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם לא נהג בזמן פסילה, אלא הוא הורשע בנהיגה ללא רישיון, ועל כן נטען כי לא ניתן להפעיל את עונשי הפסילה על תנאי שנגזרו על הנאשם בתיקים קודמים.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי יש להביא בחשבון את ה"מזל הרע" כלשונו, אשר גרם למותו של המנוח, למרות שהמנוח לא נהג ברכב שפגע בחולית הבטון. לדברי ב"כ הנאשם יש להביא בחשבון את העובדה שאם היה מדובר בשעה אחרת של היממה אזי יש להניח כי משטרת ישראל הייתה נענית מהר יותר לקריאתו של העד קליש, ומסירה את המפגע.

ב"כ הנאשם טען כי את עונשי המאסר על תנאי יש להפעיל בחופף כיוון שגם אם עבירת ההריגה שבה הורשע הנאשם היא לפי הגדרתה עבירת אלימות, וכזאת היא מפעילה את עונשי המאסר המותנים, הרי שמבחינת נסיבות ביצוע העבירה לא מדובר בעבירת אלימות קלאסית.

ב"כ הנאשם אף טען כי יש להפחית מהעונש שייגזר על הנאשם את כל תקופת מעצרו, שכן אין הצדקה שבגלל הרשעתו הנוכחית ילקה הנאשם פעמיים; פעם אחת בשל הפסקת עבודות השירות ופעם שניה בשל אי ההתחשבות בתקופת המאסר שריצה עקב הפסקת העבודות.

בסיום שמיעת טענות ב"כ הנאשם נשאל הנאשם האם הוא מבקש להוסיף דבר מה, ובא כוחו השיב בשמו בשלילה.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

6.

הצדדים התמקדו בטיעוניהם בעבירה העיקרית בה הורשע הנאשם - עבירת ההריגה - וכך אעשה גם אני.

הערך החברתי המוגן על ידי עבירת ההריגה הוא הערך של קדושת חיי אדם. בענייננו הפגיעה בערך המוגן היא חמורה, לא רק בשל התוצאה הקטלנית של העבירה, אלא גם בשל נסיבות ביצוע העבירה. כאמור בהכרעת הדין, הנאשם הניח בשעת לילה במרכזו של כביש בין עירוני מכשול כבד אשר חסם כמעט את כל נתיב נסיעתם של הרכבים העושים פעמיהם לכיוון בית שמש. במצב דברים זה לא יכולה הייתה לקנן בליבו של הנאשם תקווה של ממש שהפרשה תסתיים ללא תאונה חמורה. על כן, במעשיו אלו הפגין הנאשם זלזול עמוק בערך המוגן של שלום חיי המשתמשים בדרך.

7. הצדדים הגישו פסקי דין שונים לשם הדגמת רמת הענישה הנוהגת בעבירות הריגה הקשורות בתאונות דרכים. בטרם אסקור פסקי דין אלו אציין כי לטעמי מעשהו של הנאשם שלפניי חמור ממעשיהם של נאשמים אשר נוהגים ברכב כשהם תחת השפעת סמים או אלקוהול וגורמים לתאונות דרכים קטלניות. ההבדל בין נאשמים כאלו לבין הנאשם שלפניי נעוץ בכך שמי שנוהג תחת השפעת סמים או אלקוהול יכול לקוות שנהיגתו ברכב לא תסתיים בתאונת דרכים, בעוד שלנאשם שלפניי לא היה כל בסיס סביר לתקווה שלמרות שהניח מכשול כבד בלילה בכביש בין עירוני לא תיגרם כתוצאה מכך תאונה. זהו אותו יסוד נפשי של אדישות ההופך את המקרה שלפניי לחמור במיוחד.

8. מגמת הפסיקה בכל הנוגע לענישה בעבירות של תאונות דרכים קטלניות אשר נגרמו עקב נהיגה תחת השפעת סמים או אלקוהול היא מגמה של החמרה בענישה. עמדה על כך כב' השופטת (כתוארה אז) א. חיות בעניין **ברכה**:

"תאונות דרכים מרובות נפגעים הפכו חזון נפרץ במקומותינו ועל בית המשפט לתרום בענישה מחמירה את תרומתו לצמצום מימדיה של מציאות נוראה זו (ראו ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 ([פורסם בנבו], 10.10.2005). בייחוד משהוכח כי התאונה הקטלנית אירעה בשל היות הנהג במצב של שכרות (ראו: ע"פ 5002/94 בן איסק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (4) 151, 165 (1995)). במקרים אלה, על בית המשפט להעביר מסר חד וברור כי מי שנוהג בהשפעת חומרים משכרים ומביא במעשיו למותו של אדם - ובמקרים החמורים במיוחד כבענייננו למותם של מספר אנשים - צפוי לעונש מאסר כבד ומשמעותי.
(ע"פ 4748/08 ברכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.10.11)).

ובאותו עניין התייחס כב' המשנה לנשיאה א. רובינשטיין לחומרה הרבה שבה יש להתייחס למקרים בהם נגדם תחת השפעת סמים או אלקוהול באופן שהאסון כאילו ידוע מראש:

בדיוק מצב זה, של נסיבות שבהן "כמעט" מוכתב האסון מראש, מחייב ענישה מחמירה ביותר, הן כאשר מדובר בתיקי נהיגה בשכרות וסמים "גרידא", והן ובמיוחד בתיקים

שבהם קרו תוצאות קשות, כמו בעניינו, והעבירה המרכזית היא הריגה.

.....

רף הענישה בעבירות הריגה בתאונות דרכים, שלא היה גבוה, הלך ועלה בשנים האחרונות.... אודה ולא אבוש, כי ככל שחולפות השנים ומתרבים התיקים, חש אני כי יש להחמיר בענישה במי שנוטל הגה בשכרות וקיפד חיי זולתו, למען יראו וייראו."
(שם).

בהמשך למגמת ההחמרה, בע"פ 4107/16 **מאור כהן** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.2.17), נגזר על נאשם שהורשע בשתי עבירות הריגה לאחר שנהג במשאית תחת השפעת קנביס ופגע מאחור ברכב שהאט את נסיעתו, עונש של שמונה וחצי שנות מאסר בפועל. יצוין כי במקרה זה העמיד בית המשפט המחוזי את מתחם העונש ההולם על 7 עד 11 שנות מאסר.

בעניין ע"פ 2247/10 **ימיני** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.1.11), נדון עניינו של מי שהורשע בין היתר בעבירות של הריגה ושל הפקרה לאחר פגיעה, ונקבע כי:

"רף הענישה המקובל (בהתייחס לעונש מאסר בפועל) בגין עבירת הריגה בתאונות דרכים, תחת השפעת אלכוהול, לעתים בנסיבות חמורות ובצירוף עבירות חמורות (כגון חטיפה), לעתים כאשר תוצאות התאונה אף קשות מהמקרה דנן, ולעתים בצירוף עבירה של הפקרה לאחר פגיעה, נע בין 2.5 שנים לבין 9.5 שנות מאסר בפועל.

בסופו של דבר נגזר על הנאשם בעניין **ימיני** עונש של 14 שנות מאסר, תוך שבית המשפט מציין כי:

"אציין כי אף בעונש הכולל של 14 שנות מאסר בפועל יש החמרה רבתי של רף הענישה הנוהג, ויש להניח כי פסק דין זה יהווה נדבך להעלאה הדרגתית של רף הענישה, במסגרת המלחמה הכוללת בתאונות הדרכים."
(שם, בפסקה 88 לפסק הדין).

בעניין ע"פ 1894/14 **צ'אקול** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.1.15), אושר בבית המשפט העליון עונש של 8.5 שנות מאסר בפועל אשר נגזר על נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הריגה, חבלה חמורה ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לאחר שבית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 4 עד 10.5 שנות מאסר.

יש לציין כי פסקי הדין שהובאו לעיל עוסקים במקרים חמורים מן המקרה שלפניי בין אם בשל ריבוי הקורבנות (עניין **ברכה** ועניין **כהן**), ובין אם בשל חומרת העבירות שנלוו לעבירות ההריגה (עניין **ימיני** ועניין **צ'אקול**).

ב"כ הנאשם הציג רשימת פסיקה המלמדת על עונשים קלים יותר שנגזרו על מי שהורשעו בהריגה.

עמוד 5

ב-ת"פ (מחוזי ים) 41944-08-15 **מדינת ישראל נ' אוראל מנו** נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של הריגה ושל נהיגה בשכרות עונש של 6 שנות מאסר, לאחר שבית משפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 4 עד 10 שנות מאסר.

ב-ת"פ (מחוזי מרכז) 50235-01-14 **מדינת ישראל נ' אדגן** [פורסם בנבו] (14.10.15), נגזר על נאשם צעיר ללא עבר פלילי, שהורשע על פי הודאתו בעבירות של הריגה, חבלה חמורה ונהיגה בשכרות, עונש של 5 שנות מאסר, לאחר שבית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל- 10 שנות מאסר.

ב-ת"פ (מחוזי תל אביב) 8939-08-13 **מדינת ישראל נ' צ'ורני** [פורסם בנבו] (6.1.16), נגזר על נאשם אשר הורשע בעבירות של הריגה ושל גרימת חבלה חמורה עונש של 7 שנות מאסר לאחר שבית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל- 12 שנות מאסר.

ב-ת"פ (מחוזי ים) **מדינת ישראל נ' ערן אלמליח** [פורסם בנבו] (10.10.13), נגזר על נאשם צעיר ללא עבר פלילי, שהורשע בעבירות של הריגה, חבלה חמורה ונהיגה בשכרות, עונש של 6 שנות מאסר לאחר שבית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 לבין 10 שנות מאסר.

9. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה;

לא מדובר בעבירה שתוכננה מראש. הנאשם אחראי באופן בלעדי לביצוע כל מרכיבי העבירה.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הוא קיפוח חיי אדם, וזהו הנזק שהתממש בפועל. על חומרתו של נזק זה אין צורך להרחיב את הדיבור באשר ידועים הדברים לכל. קיפוח חיי אדם כמוהו כקיפוח של עולם ומלואו. הצער הנגרם ליקיריו של המנוח מלווה וימשיך ללוות אותם, מן הסתם, יום יום ושעה שעה. יש להצטער על כך שלא הובאו בפני בית המשפט נתונים מפורטים יותר לגבי המנוח, וכך יוצא שכל שיודע בית המשפט על המנוח, מתוך טופס ההכרזה על מותו (ת/22), הוא שלמנוח מלאו 26 שנה יום לפני התאונה בה קיפח את חייו באופן כה טראגי.

לעומת זאת, המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה - אורן אנגרסט - שהוא בעל המשאית שניזוקה בתאונה. ודוק, נזק זה רלוונטי לענייננו חרף העובדה שהנאשם זוכה מעבירה של גרימת נזק לאדם או לרכוש, שכן הנזק למשאית נגרם גם עקב העבירה של נהיגה תחת השפעה וגם עקב העובדות העומדות בבסיס ההרשעה בעבירת ההריגה. לדברי אנגרסט כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למשאיתו נזק העולה כדי אובדן מוחלט. המשאית אמנם הייתה מבוטחת, ברם דמי הביטוח שולמו רק שמונה חודשים אחרי התאונה כאשר שוחררה המשאית מחזקתה של המאשימה. כמו כן, דמי הביטוח לא כיסו הוצאות מסוימות כגון הוצאות העברת ארגז המשאית מהמשאית הפגועה למשאית חדשה שרכש אנגרסט, הוצאות מימון והוצאות שהוציא אנגרסט על שכירת משאית.

מדובר בנאשם לא צעיר במיוחד (יליד 1989), שללא ספק יכול היה להבין את מהות מעשיו. כפי שצינתי לעיל, מהות המעשה חמורה, כיוון שהנאשם הציב בשעת לילה בדרך בין עירונית מכשול בלתי עביר שברור היה כי יגרום לתאונה. הנאשם אמנם לא חפץ בקיומה של התוצאה המזיקה, ברם לנאשם לא הייתה שום סיבה סבירה להאמין כי הצבת המכשול הבלתי עביר לא תגרום לתאונה. כפי שנקבע בהכרעת הדין הנאשם ביצע את המעשה מתוך יסוד נפשי של אדישות.

10. לנוכח כל האמור אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה שלפני עומד על 4 עד 10 שנות מאסר.

11. העונש המתאים

בקביעת העונש המתאים יש לתת משקל של ממש לעברו הפלילי של הנאשם.

לנאשם שלוש הרשעות קודמות במגוון עבירות. ביום 7.10.13 נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לאחר שהורשע בשתי עבירות התפרצות ובעבירת סיוע להתפרצות, בשלוש עבירות גניבה ובעבירה של סיוע לגניבה, ובשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. ביום 3.8.15 הורשע הנאשם בעבירות של איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירות תקיפה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ניסיון לתקיפה, ועבירת גניבה, ונגזר עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר על תנאי להפעלה בגין עבירת אלימות מסוג פשע (תע/8). ביום 16.2.17 הורשע הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והיזק לרכוש במזיד, ונגזר עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי להפעלה בגין כל עבירת אלימות (תע/7).

בנוסף הורשע הנאשם תשע פעמים בעבירות עבודה שונות, שרק חלקן רלוונטי לענייננו בשל עונשי פסילה על תנאי שנגזרו על הנאשם, ואשר לפי הנתען ניתן להפעילם. ביום 30.3.16 הורשע הנאשם בעבירות של פקיעת רישיון נהיגה ופקיעת רישיון רכב מעל 6 חודשים ונגזר עליו, בין היתר, עונש של 3 חודשי פסילה על תנאי (תע/5). ביום 3.5.16 הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בשכרות ופקיעת רישיון נהיגה ונגזר עליו, בין היתר, עונש של 6 חודשי פסילה על תנאי (תע/4). וביום 13.6.16 הורשע הנאשם בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק ונהיגה ללא רישיון נהיגה שפקע מעל 6 חודשים. על פי האמור בגזר הדין (תע/6), הנאשם נהג באותו מקרה בחוסר זהירות וגרם לנזק. בגין הרשעה זו נגזר על הנאשם, בין היתר, עונש של 3 חודשי פסילה על תנאי.

עברו הפלילי של הנאשם, הן בתחום התעבורתי והן בכלל, מלמד כי חרף העונשים שנגזרו על הנאשם הוא שב וביצע את העבירות בהן הורשע לפני. מדובר אם כן בנאשם ששמירת החוק איננה נר לרגליו, ושהמסוכנות הגלומה בו מחייבת ענישה מרתיעה.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא עשה מאמץ כלשהו לשם תיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשל העבירה.

הנאשם ניהל את משפטו עד תום. עובדה זו לא תיזקף לחובת הנאשם, אך הנאשם איננו יכול ליהנות מהקלה בעונש בהקשר זה.

הנאשם ביצע את העבירה בשעה שהיה אמור להיכנס, מיוזמתו, למוסד גמילה מסמים. לעובדה זו יינתן משקל מסוים, לא רב, לקולה, בעת קביעת העונש המתאים.

לנוכח כל האמור אני קובע כי העונש המתאים בגין הרשעתו של הנאשם בעבירות השונות שנזכרו לעיל, עומד על 7 שנות מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

12. הפעלת העונשים המותנים

כאמור לעיל, נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים לתקופה של 15 חודשים בסך הכול, אותם ניתן להפעיל בגין עבירות אלימות. לא ניתן לחלוק על כך כי עבירת הריגה היא עבירת אלימות, ברם ב"כ הנאשם טוען כי נסיבות ביצוע העבירה שונות מהנסיבות הקלסיות של ביצוע עבירת אלימות. אני סבור שיש טעם מסוים בדברי ב"כ הנאשם ולפיכך אני קובע כי המאסרים המותנים יופעלו חלקם במצטבר וחלקם בחופף, כך שבסיכומו של דבר ירצה הנאשם שבע וחצי (7.5) שנות מאסר.

כאמור לעיל, נגד הנאשם תלויים ועומדים גם עונשי פסילה על תנאי. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן להפעיל עונשים מותנים אלו בשל העבירות בהן הורשע הנאשם לפני. דין טענה זו להידחות. סעיף 36 (ג) לפקודת התעבורה, שכותרתו "**פסילה על תנאי**" קובע כך:

"מי שנפסל על תנאי ייפסל בפועל אם תוך תקופה שנקבעה בגזר דינו, ושלא תפחת משנה ולא תעלה על שלוש שנים, עבר אותה עבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה או עבירה אחרת שקבע בית המשפט בגזר הדין, והורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה;"

אחת העבירות בהן הורשע הנאשם לפני - נהיגת רכב מנועי ללא רישיון - מנויה בתוספת הראשונה לפקודה, ולפיכך ניתן להפעיל את עונשי הפסילה על תנאי. עונשי הפסילה על תנאי יופעלו במצטבר לעונש הפסילה שייגזר על הנאשם בגין העבירות בהן הורשע לפני.

13. ניכוי ימי המעצר

הנאשם נעצר בתיק שלפני עד לתום ההליכים. בשל מעצרו הופסקו עבודות השירות שנגזרו על הנאשם בתיק אחר (תע/7), כך שבגין אותו תיק ריצה הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל במקום לרצות את המאסר בעבודות שירות. ב"כ הנאשם טוען כי יש לנכות מתקופת המאסר שייגזר על הנאשם בתיק שלפני את מלוא ימי המעצר שאם לא כן ילקה הנאשם פעמיים - פעם אחת בשל הפסקת עבודות השירות ופעם שנייה בשל אי ההתחשבות במלוא ימי מעצרו.

דין טענה זו להתקבל בחלקה.

נקודת המוצא לדיון בטענת ב"כ הנאשם היא שבדרך כלל יורה בית המשפט על ניכוי ימי מעצרו של הנאשם מעונש המאסר שנגזר עליו. הטעם לכך ברור - אי ניכוי ימי המעצר כמוהו כתוספת בלתי מוצדקת לעונש שגזר בית המשפט על הנאשם. יוצא אם כן, כי מרגע שנגזר עונש מאסר על נאשם, ובית המשפט מורה על ניכוי ימי המעצר, הופכים, בדיעבד, ימי המעצר לחלק מהעונש שנגזר על הנאשם. במצב דברים זה חל ההיגיון העומד ביסוד הוראת סעיף 45 לחוק העונשין, אשר קובעת כי בהעדר החלטה אחרת של בית המשפט מספר עונשי מאסר שנגזרו על נאשם ירצו בחופף. אשר על כן, בסיטואציה כגון זו שלפני נתון לבית המשפט שיקול דעת לקבוע כי לא ינוכו כל ימי המעצר, ובמילים אחרות, לקבוע כי עונש המאסר הראשון וימי המעצר שהפכו לעונש

המאסר השני ירוצו חלקית במצטבר.

במקרה שלפני את עונש המאסר הראשון היה על הנאשם לרצות בדרך של עבודות שירות. מהלך זה לא יצא אל הפועל בשל מעצרו של הנאשם בתיק הנוכחי. אכן, אין לו לנאשם אלא להלין על עצמו על כך שביצע עבירה נוספת ונעצר, ברם אין להתעלם לגמרי מן העובדה שאילו היה הדבר תלוי בנאשם הוא היה מבצע את עבודות השירות. בסופו של דבר יש להשקיף מלמעלה על שתי הרשעותיו של הנאשם - הראשונה והנוכחית - ועל התוצאה העונשית הכוללת הנגזרת מהן. במבט כולל שכזה אני סבור כי ראוי ששלושה מבין ששת חודשי המאסר שריצה הנאשם בגין הרשעתו הקודמת יחשבו כאילו רוצו בחופף לעונש המאסר שייגזר על הנאשם בתיק זה, ושלושה ירוצו במצטבר. התוצאה היא, שיש לנכות מעונש המאסר שייגזר על הנאשם בתיק הנוכחי את כל תקופת מעצרו פחות שלושה חודשים.

14. סוף דבר

לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שבע שנות מאסר בפועל. מתקופת המאסר יש לנכות את ימי מעצרו של הנאשם פחות שלושה חודשים.
- ב. שניים עשר חודשי מאסר על תנאי, אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא יורשע בעבירה של הריגה או בעבירת אלימות אחרת מסוג פשע, ושישה חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא יעבור עבירה מהעבירות האחרות בהן הורשע לפני - נהיגה ללא רישיון ונהיגה תחת השפעה.
- ג. אני מפעיל את העונש של שישה חודשי מאסר על תנאי שנגזר על הנאשם בת"פ (שלום באר שבע) 17962-10-16. ארבעה חודשים מתוך העונש המותנה ירוצו בחופף לעונש שנגזר על הנאשם בתיק שלפני ושני חודשים ירוצו במצטבר.
- כמו כן, אני מפעיל את העונש של 10 חודשי מאסר על תנאי אשר נגזר על הנאשם בת"פ (שלום באר שבע) 15981-03-15. שישה חודשים מתוך העונש המותנה ירוצו בחופף לעונש שנגזר על הנאשם בתיק שלפני וארבע חודשים ירוצו במצטבר.
- יוצא אם כן, כי בגין גזר דין זה ירצה הנאשם עונש של שבע וחצי שנות מאסר.
- ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנה מיום שחרורו מהכלא. פסילה זו תהיה במצטבר לכל פסילה בפועל אחרת שנגזרה על הנאשם.
- ה. אני מפעיל במצטבר את עונשי הפסילה על תנאי שנגזרו על הנאשם בתיק תת"ע (תעבורה פ"ת) 8438-04-16, בתיק תת"ע (תעבורה ת"א) 7964-03-16 ובתיק (תעבורה אשדוד) 12134-03-16.
- ו. הנאשם יפצה את נפגע העבירה אורן אנגרסט בסכום של 12,000 ₪. לנוכח העדר נתונים לגבי יורשים של המנוח או קרובים אחרים שלו שנפגעו כתוצאה מהעבירות, לא אוכל לפסוק פיצוי ליורשים וקרובים

אלו, אך שמורה להם וכן ליתר נפגעי העבירה הזכות לנקוט בכל הליך משפטי מתאים לשם הטבת מלוא נזקיהם.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ח, 21 יוני 2018, בנוכחות הצדדים.